

פרשת צו – שבת הגדול

"צו את אהרן.. זאת תורת העלה.." (ויקרא ו', ב') – התעסקות בדברים הנמצאים ברומו של עולם. ומיד בהמשך: "והרים את הדשן אשר תאכל האש את העלה.. ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה.." (ויקרא ו', ג'-ד') – התעסקות בפסולת.

את שניהם מבצע הכהן באותה הרצינות ובמו ידיו, ושניהם חלק מתרי"ג מצוות.

המשכן משמש כנקודת חיבור בין העולם הגשמי לעולם הרוחני ומלמדנו שכל המצוות וכל המלאכות בעולמנו – שוות בחשיבותן.

(עיון בפרשת השבוע)

שבת הגדול- במנחה לא אומרים "צדקתך", במוצ"ש לא אומרים "ויהי נעם.. ואתה קדוש".
ההפטרה ממלאכי ג': "וערבה לה'..".

(לוח א"י הרב טוקצינסקי)

יום ראשון בערב - מיד אחרי תפילת ערבית בודקין את החמץ.

שיעור פרשת השבוע: יניב עקיבא

שבת פרשת צו		י מ י ה ח ו ל	
הדלקת נרות	18:44	זמן תפילין / טלית	05:23←05:30
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שיעור הלכה אקטואלית		שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית א'	06:45	שחרית ג' (בצריף)	08:00
שחרית ב'	08:30	סוף זמן ק"ש	09:28←09:33
מנחה	13:30		
מנחה (בני-עקיבא)	14:15	מנחה א' (בחד"א)	13:15
לימוד "מדור לדור"	17:20	מנחה וערבית	18:55
שיעור-הרב ארי	18:00	שקיעה	19:09←19:05
צאת השבת	19:40	ערבית	20:10

שבת
שלום

שבת הגדול – "על מה לא..."

כולנו מכירים את ההסברים הסטנדרטיים לפשר שמה של שבת זו: סיומה של ההפטרה ("הגדול והנורא...") או דרשתו של הגדול בקהילה, או איזשהו שילוב או פיתוח שלהם. אך מי שיפנה לארון הספרים היהודי יגלה עוד הסברים רבים, מעניינים, מפתיעים, מוזרים ולפעמים אף מעט הומוריסטיים, באשר למקור שמה של **שבת הגדול**. אולי העובדה שרבנים נדרשו לשאת דרשה מיוחדת בשבת זו הוביל לפרץ יצירתיות שהותיר את חותמו על מקורותינו. עוד נדמה שנושא זה שימש מעין תירוץ לכותבים ומחברים, לדרוש ולחדש בעניינים רעיוניים, ובמיוחד בולט הדבר בחיבורים ההלכתיים אשר ממעטים בדרי"כ לעסוק בכך.

ישנם מספר הסברים וטעמים המבוססים על **התאריך י' בניסן**, וזאת ע"פ החשבון המובא בגמרא שיציאת מצרים התרחשה ביום חמישי, ולפיכך י' בניסן באותה שנה היה בשבת. ר' יוסף קארו בשולחן ערוך מביא טעם ידוע ועתיק שמקורו עוד בתקופת רש"י:

"אותה שבת של שנת יציאת מצרים, הייתה בי' בניסן, בה נצטוו ישראל לקחת 'שה לבית אבות', להקריב את אליל מצרים, וראו המצרים ושאלום, והשיבו להם: לשוחטו לשם הפסח במצות ה'. והיו שינייהם של המצרים קהות ומעיהן מתחתכות על ששוחטים את אלוהיהם, ורצו להינקם ולא יכלו. ונעשו לישראל הרבה נסים באותה שבת, לפיכך נקראת שבת הגדול.

(שולחן ערוך אורח חיים סימן תל')

בספרו "בית יוסף" מביא ר' יוסף קארו את דברי בעלי התוספות, המתארים אירועים דרמטיים המתרחשים ברקע של הסיפור המוכר:

"שלקחו פסחיהם, באותה שעה נתקבצו בכורות של מצרים אצל ישראל ושאלום למה היו עושים כך, אמרו להם "זבח פסח היא לה'" שיהרוג בכורי מצרים. הלכו אצל אבותיהם ואל פרעה לבקש ממנו שישלחו ישראל ולא רצו, ועשו בכורות מלחמה והרגו מהם הרבה.."

(בית יוסף אורח חיים סימן תל')

רוב נושאי הכלים והפוסקים שבאו בעקבותיהם ניסו לענות על השאלה המתבקשת מאליה – למה לציין אירועים אלו דווקא בשבת? למה לא בעשירי בחודש?

ר' משה חריף המובא בט"ז, מנסה לבאר קושי זה בהצביעו על אירוע נוסף שארע בעשירי בניסן – **עליית עם ישראל מהירדן בכניסתם לארץ**, כמפורש בספר יהושע. ר' משה רואה בכך סיבה להסטת ציון הנס במצרים מתאריך התרחשותו, לשבת – כדי שלא לעמעם את זכר ניסי מצרים הגדולים אל מול ניסי הכניסה לארץ הפחותים מהם. ומאידך יש שראו דווקא באירוע זה, את הטעם הבסיסי למנהג. סוף סוף, לאחר ארבעים שנה, מגיע אל השלמתו המהלך **הגדול** של יציאת מצרים.

בקטגוריית "הזווית נשית" ניתן למצוא רעיון מעניין אחר, אותו כותב ר' יחיאל מיכל אפשטיין ב"ערוך השולחן": בתאריך זה ממש, בעשירי בניסן, כמובא במקורות קדומים, נפטרה מרים הנביאה. מכיוון שלא רצו לפגוע בזיכרה,

לחגוג ולשמוח דווקא ביום מותה, הוחלט להצמיד את זכר הנס לשבת שלפני פסח ולכן הפכה שבת זו לשבת הגדול.

מספר טעמים מעניינים מביא ר' יהושע פלק, המכונה **הסמ"ע** בספרו "הדרישה" על "הטור": לדבריו, בשבת זו התקיימה הדרשה הראשונה של "הנביא הגדול". מכיוון שיום השבת פותח את הלב ומפנה את הזמן, ניצל משה שבת זו לדרוש בפני העם בטעם מצוות הפסח וביסודות האמונה (יש אף הטוענים שמשה דרש מראש-חודש ועד ליל הסדר!). בשבת זו, בעקבות הנס שהזכרנו, אף התקיים הפסוק בתהילים: "נודע ביהודה אלוקים, בישראל גדול שמו", ואף דברי יחזקאל **"והתגדלתי"** והתקדשתי ונודעתי לעיני גויים רבים".

ומוסיף הסמ"ע טעם, המתאים לקטגוריית המקוריות: הסיבה שדווקא השבת גרמה לגדולת הנס ולהעצמת מסירות הנפש של העם היא, שהמצרים ראו את עם ישראל **קושר** את השה, אותו צוו לקחת, בשבת!!! והרי ידוע שאיסור קושר הוא מל"ט המלאכות האסורות בשבת, מה שהוביל את המצרים לתהות לפשר המעשה, דבר שהניע את רצף האירועים שהתרחשו באותה שבת גורלית.

פירוש דומה אך שונה מביא ר' **משה ראליוש** (המובא בבאר היטב): המצרים ראו את ישראל לוקחים שה אך לא שוחטים. המצרים, ברוב גבהותם, היו בטוחים שהיהודים פשוט מפחדים מהם ולכן אינם שוחטים. אך אז נזכרו המצרים שעכשיו שבת, והרי בשבת אסור ליהודים לשחוט. מיד נמלאו הם כעס "ורצו להינקם ולא יכולו" כמו שהזכרנו.

בדברי **האבודרהם** אנו מוצאים טעם המבוסס על דברי חז"ל לפיהם מצוות הפסח, בעשור לחודש, הינה המצווה הראשונה הניתנת לעם ישראל, בדומה ל"קטן" ההופך **לגדול** ומתחייב במצוות לראשונה.

סוג אחר של טעמים קושר בין השבת ליום-טוב של פסח, על דרך הניגוד או ההשלמה. ר' **שלמה קלוגר** טוען שהשבת נקראת שבת הגדול כדי להדגיש את עדיפותה על היום-טוב הקרב ובא. לעומתו טוען **"ערוך השולחן"** שגדולתה של השבת נובע דווקא מהעובדה שלאשונה בהיסטוריה האנושית, מתחברים יחד ומשתלבים שני עקרונות האמונה בא-ל – הבריא וההשגחה. השבת מזכירה את בריאת העולם וחג הפסח מפגיש אותנו עם "אלוקי ההיסטוריה" המשגיח ומנהיג את עולמנו.

לסיום, מכיוון שכבר הארכת מעל ומעבר, אביא הסבר רלוונטי אותו כותב, אי שם במאה ה-13 ר' **צדקיה בן אברהם הרופא** בספרו **"שיבולי הלקט"**, הלוקח בהליכה בקטגוריית חביב הקהל: ר' צדקיה המכיר את מנהג רבני הקהילות להאריך בדרשותיהם על הלכות החג המרובות, שם לב דווקא לרחשי לב (ובטן) הציבור. אורך הדרשות והבטן המקרקרת בציפייה לסיומן, גרם לשבת זו להידמות ליום כיפור, המכונה, "יומא רבא" או "צומא רבא" (הצום הגדול), מה שנתן לשבת זו את הכינוי המיוחד...

אליאב אלזר

טיפולי בתפילין

בערב פסח: המעוניינים בטיפול חיצוני לתפילין (צביעה רצועות, תפירה)

ישימו אותם אחרי הפילה והסיום

בבית המדרש הגדול ויצרפו פתק עם שמם.

בברכת התורה, חג שמח

אליהוא שון

מלחמת האזרחים בסוריה ואנחנו

החדשות הנוראיות מסוריה מגיעות אלינו כמעט מדי יום בשנים האחרונות. מלחמת האזרחים גובה קורבנות רבים. נכון, רבים מהם אינם צדיקים, וספק אם היו נוקפים אצבע, אם ח"ו היינו אנחנו במצבם. אבל דווקא אנחנו, עם שמלומד בשנאה ובפרעות, החל משעבוד מצרים, שאת היציאה ממנה נציין בשבוע הבא, ועד השואה האיומה שפקדה את עמינו רק לפני כ-70 שנה, עלינו להיות רגישים וקשובים לזעקת הילדים וחסרי הישע, אלו שאין סיבה לשמוח במפלתם. את השיעור בליל שבת בהלכה אקטואלית נקדיש לעיסוק בנושא, ולמחרת, באופן חד פעמי, לפני תפילת מוסף נאמר את התפילה המצורפת שחיבר הרב יובל שרלו. תפילה לא רק למען הנפגעים ללא אשמה ולעצירת הזוועות, אלא גם תפילה עלינו.

הרב ארי' סט

ריבונו של עולם, העושה שלום במרומיו,

אף שלא הוסמכנו לתקן תפילות – אין אנו יכולים עוד להביט אל הטבח הנעשה בעולמך ולא להתפלל על כך; אף שאנו יודעים כי שני הצדדים במלחמה הם שופכי דמים פראיים – אין אנו מסוגלים לשתוק בשעה שנפגעים רבים שהם מחוץ למעגל הלחימה.

אנו פונים אליך בתפילה כי תעורר ברוצחים את האנושיות הפשוטה ואת מידת הרחמים, את ההכרה כי כולנו נבראו בצלם א-להים וכי גם למידת האכזריות יש גבולות, ותופיע בעולם את מה שכתבת בתורתך "שופך דם האדם באדם דמו יישפך, כי בצלם א-להים עשה את האדם."

שלח בנו גם את התבונה לדעת מה לעשות בשעה הקשה הזו, בו שוב מתגלה הצד האפל שביצור הרע של בני אדם, ואין אנו יודעים מה מוטל עלינו מול מציאות מרה זו; שלח בנו את היכולת לפעול ככל יכולתנו כדי למנוע שפיכות שמים בעולם, ובמיוחד בארץ הקדושה והרחבה, עליה כתבת בתורתך "וְלֹא תִחַנְּפוּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֶתֶם בָּהּ כִּי הָדָם הוּא יִחַנֵּף אֶת הָאָרֶץ, וְלֹאֲרֹץ לֹא יִכְפֹּר לְדָם אֲשֶׁר שִׁפָּךְ בָּהּ כִּי אִם בְּדָם שִׁפְכוּ."

עושה שלום במרומיו, הוא יעשה שלום עלינו, ועל כל ישראל, ואמרו אמן.

דרשת שבת האדולף תשצ"ז

לאחר שעמלנו, טרחנו, בישלנו וניקינו -

נתאסף יחד ללימוד והכנה לקראת ליל הסדר בשעה 18:00 בבית הכנסת.

השנה נעסוק בנושא:

ארבע כוסות שאנו שותים – על שום מה?

בואו בשמחה

ועדת דת

בשבת – בבוקר לאחר התפילה, יצאנו לברך את "ברכת האילנות" ליד עצי הזית, עץ הרימון ושאר העצים המלבלבים בסמוך לבית הכנסת. חברנו הוותיק ליפא, נשא בקולו הרם את הברכה המשבחת את יופי הבריאה ובכללה האילנות הנאים מהם אנו נהנים. ברכה זו הנאמרת אחת לשנה בחודש ניסן, מדגישה את השפע הקיים בעולמנו ואת הזכות שניתנה לנו בני האדם להתעלות וליהנות מיופי זה. על אחת כמה וכמה גדולה כפולה ומכופלת הזכות שניתנה לנו, חברי קהילת סעד, ליהנות מגן העדן הירוק והפורח בו אנו חיים ו"אילנות טובים ונאים ליהנות בהן בני אדם".

בשיעורו של הרב ארי לפרשת ויקרא, עסקנו בטעמי הקרבנות והתמקדנו בשיטת הרמב"ם. מצוות הקרבנות שעליה על פי חכמים "העולם עומד", תופסת נפח ניכר ומשמעותי מתרי"ג המצוות ומפסוקי התורה. עובדה זו משאירה אותנו עם אתגר אמוני לא פשוט... ראשית, טעמה של מצווה זו אינו נשען על ההגיון האנושי הבסיסי והוא נתון לפרשנויות שונות. שנית, לא נוכל להתחמק מהעובדה שמדובר בפולחן עתיק הנראה למראית עין כשאר הפולחנים לריצוי האלים משחר האנושות, אשר מהם מצווה היהדות להישמר ולהתרחק. כיצד נוכל להתפלל לבניין בית המקדש ולהשבת עבודת הקרבנות? האם אנו באמת מתפללים ושואפים לשחזר ולהחיות פולחן שעבר זמנו?... על פי הרמב"ן: מלכתחילה - כן ובגדול! הקרבן מבטא את הדרך הנכונה 'לעבוד' את ה' וגם טמון בו מסר סמוי לאדם. על פי הרמב"ם, הנושא מורכב הרבה יותר... הוא מעלה טעם אמוני – מדובר ב'חוק' שלא ניתן להבין את טעמו, אולם מצווה עלינו לחקור, להפוך ולמצוא בו טעמים. ב"מורה נבוכים" מעלה הרמב"ם טעם פסיכולוגי מעשי: טבעו של האדם בעת העתיקה היה להקריב קרבנות לצלמים, לפסלים ולשאר הדברים המוחשיים. לא היה ניתן לעקור טבע זה מן השורש מיד ביום בו החלה האמונה בא-ל האחד והמופשט. דרך האמצע, על פי שיטת הרמב"ם היתה, להקריב קרבן שהוא אמנם מוחשי וקיים, אולם להבדיל מעבודה זרה, הקרבן הוא לכבודו של הקב"ה הא-ל האחד והיחיד שלא ניתן להשגה חושית. בדיעבד, מהווה עבודת הקרבנות לה' יתברך תגובת נגד לעבודה הזרה, דווקא במגרשה הביתי. קרבן **פסח מצרים** היה מעשה קיצוני עוד יותר, אז שחטו בני ישראל את אלוהי מצרים – השה, ממש מול עיניהם!

מהקהל עלתה השאלה: "על פי ההסבר שעבודת הקרבנות נשענת על הצורך הבסיסי של האדם לעבוד לאלילים מוחשיים באמצעים מוחשיים, הרי עבודת האלילים כבר עברה ונעלמה מן העולם? אם כן, לשם מה נזדקק כשיבנה בית המקדש בעתיד לבוא, לקרבנות?...". מיד השיב מאן דהוא שחזר יום קודם מהמזרח, שראה במו עיניו כיצד עבודת האלילים שם כמתואר בימי טרום-אברהם, חיה וקיימת תחת כל גשר וכל עץ רענן. מדובר במאות מיליונים של אנשים בכל רחבי העולם שיוצרים במו ידיהם אלוהי עץ ואבן, עובדים אותם במקדשיהם המפוארים, מניחים לפנייהם פרחים, פירות, קטורות ומנחות, ובעיקר מאמינים כי בכוחם של אותם 'אלים' לעזור להם בתחום המיוחד בו הם מתמחים ומתמקצעים... ואם אותו האל מאכזב ולא נותן את התפוקה? אל דאגה! ניתן להחליפו באחר או חדש יעיל יותר, ממש "שוק חופשי"...

ואוסיף פרשנות אישית... עבודת האלילים אמנם אינה מצויה באזורנו במתכונתה הפרימיטיבית והקדומה, אולם היא חדרה היטב לתרבות המערב תחת כסות ערמומית ומתוחכמת מאד, המבטיחה לנו שאם נעבוד במסירות את 'אלוהי הכסף והזהב' המוחשיים, הם יעניקו לנו "חופש", אושר וביטחון. כשיבנה אי"ה בית המקדש, עבודת הקרבנות על פי שיטת הרמב"ם, תוכל לשמש לנו כתרופה מצוינת ומצננת כנגד עבודה זרה מסוג זה.

ביום ראשון – בשעה 17.00 בדיוק! החל מבצע "שיפוץ קיבוץ" המסורתי לקיבוצנו בערבי פסחים, בניצוחה של וועדת תרבות, אשר דיווחה מהשטח: "אחרי שהגשם ניקה לנו את הכבישים המדרכות והאוויר, נותר לנו לצאת עם כפפות על הידיים שקיות זבל גדולות ולאסוף את הלכלוך הרב הנמצא בשטח. תודה לכל הילדים מלאי המרץ והרצון, תודה להורים שהיו ראשי הקבוצות, תודה לנאמני הנקיון שלנו שבכל שנה מגיעים וכבר יש להם מקומות קבועים אותם הם מנקים והשנה אפילו יצאו לתחנות האוטובוס בכביש הראשי ועשו שם נקיון יסודי. כמובן שאת המבצע סיימנו באכילת קרטיבים ואת הניירות זרקנו ל.. פח!".

בשעה 20.00 בדיוק, יצא מבצע "מתמיי"דים למתן תורה" לילדי כיתות ד'-ט' בבית הכנסת המרכזי – מדווה יניב בהמשך. יישר כוח למארגנים וכמובן... לילדים.

ביום שלישי – בצהרי היום, נחנכה באופן רשמי הכיכר החדשה בצומת בארי. כיכר שחלמנו עליה מספר שנים, ושמחנו מאוד כשקיבלנו את האישור הסופי להחלטה על הקמתה, במהלך מבצע "צוק איתן". שר התחבורה – ישראל כץ וראש המועצה – תמיר עידאן גזרו יחד את הסרט החגיגי. אמנם הכיכר כבר בשימוש מעל חצי שנה, אך זו היתה הזדמנות טובה וחגיגית, יחד עם הרמת כוסית לכבוד חג הפסח, להוקיר תודה לשר התחבורה על מאמציו הרבים לטובת הנושא, ועל גיוס התקציב הנדרש, כדי שהפרייקט הזה אכן יצא לפועל. את הטקס הקצר הנחה נחום, ונשאו בו דברים צביקי פורת – שכננו מעלומים, יחזקאל לנדאו – מנהל בית הספר הצמוד לכיכר, ראש המועצה, וכמובן – שר התחבורה. דבריהם של יחזקאל וצביקי פורת, מפורסמים בהמשך.

ביום רביעי – הסתיימו ההכשרות לפסח בחדר האוכל ובמטבח, בניצוחו של יצחק שלומי, וכבר יכולנו להשתמש בכלים בני קיימא. בו ביום, החלו שרותי ההגעה והליבון לטובת החברים, לקראת סוף המרוץ. נאחל לכולנו פסח כשר ושמח!

יורם קימלמן

מולדת דת

המתמיי"דים למתן תורה - ביום ראשון ו' ניסן, לאחר הפסקה בת מספר שבועות, חזרו הילדים ללימוד המשניות לפני תפילת ערבית. הילדים הופיעו לפני תפילת ערבית והיה ניכר שהם שמחו מאוד לחזור ללמוד ולקבל פרסים כמובן. התחלנו את מסכת פסחים בפרק עשירי "ערבי פסחים" כדי להכין את הילדים לליל הסדר. ב"ה הגיעו קרוב לעשרים ילדים. סדר הלימוד יתקיים עד לחג השבועות – מתן תורה.

שיפוץ מקווה - בשבוע שעבר הסתיים שיפוצו של המקווה. השיפוץ כלל צביעה מבפנים ומבחוץ, החלפת ברזים ועוד. החדר שהיה צמוד למקווה ועד עתה היה בשימוש הגד"ש יהפוך לחדר המתנה מרווח.

ברצוני להודות לכל העוסקים במלאכה שתורמו מזמנם וממרחם לשיפוץ. ראשית לראש המועצה תמיר שדחף לכך שהמקווה שלנו יהיה הראשון מבין המקוואות במועצה שישופץ. ליצחק חדד מטעם המועצה הדתית שנענה לבקשות השונות שלנו. לעמוס ברט על המאמצים מול המועצה כדי שזו תקדם את נושא השיפוץ בצורה המיטבית. למוישליה על הפיקוח ושימת הלב למה שנדרש ועמידה על כך שהדברים ייעשו לשביעות רצוננו. תודה לחגית גולן על העזרה לפני השיפוץ ותוך כדי.

יניב עקיבא

פיסא אהרנ' – 'מאורכי הסדר האיתולאזייט' מספר על תולדות הסדר בקיבוץ

עריכת ליל הסדר בעבר, היתה באחריותם של מוסדות הקיבוץ – ממש כמו ארוחת ליל שבת ותפעול בית הכנסת. בימים ההם, אי אפשר היה לעשות סדר פרטי, גם מבחינה טכנית. באופן טבעי, היה סדר מרכזי שהלך וגדל ביחס ישיר לאוכלוסייה.

במהלך השנים עם התרחבות הקיבוץ, צצו פה ושם סדרים משפחתיים, אבל 'הסדר הגדול' נשמר בקביעות כמוביל. הבעיה היתה – כיצד ניתן לשתף בו את כל הקהל, מנער ועד זקן, ואיך מנהלים זאת בסדר רב משתתפים. ברור שמלאכת מחשבת זו היתה תלויה בכישרונו של עורך הסדר. מתפקידו היה לעורר את הקהל מתרדמתו, ולהשאיר אותו במתח בעזרת הגיוון והעניין. לפעמים התכבדנו באורחים חשובים – כמו הנשיא יצחק בן-צבי, שהצטרפו לקהל החוגגים וגם אותם צריך היה להפעיל..

בעיה טכנית רצינית עמדה בפני עורך הסדר והיא לגרום לכך שישמעו אותו. ככל שהסדר נעשה יותר גדול – גדל האתגר שעמד בפניו והצטמצמו האפשרויות מפאת עורכי סדרים בעלי קול חלש. כך שבסופו של דבר עורך הסדר המתאים לא יכול היה להיעדר ללא מחליף ראוי. ברור היה שעורך הסדר ובני משפחתו היו צריכים לשבת על במה ולהתבלט – מה שלא הקל על משפחתו.

הסדר נפתח תמיד ב'דבר היום' – המייחד את הפסח באותה השנה. לאחר הקידוש היו קוראים כולם את ההגדה כשעורך הסדר היה פותח ומסיים כל קטע. בין לבין היו הסברים, שירת מקהלה, שירת ילדים, שאלות, וקריאה של קטעים בטעמי המקרא – כמו הקריאה בתורה. המגמה הייתה ליצור מגוון רחב מאד של פעילויות שהגיעו לכמה שיאים כגון: שירת "אחד מי יודע" של ילדי כיתה ג' שבאה בצורת חידון בשירה (הילדים התכוונו לכך לפני פסח). ניסינו מדי פעם לשלב כמה הפתעות – כך שכל הקהל ימצא עניין. ככל שהיה הציבור גדול יותר – מלאכת האיחוד היתה מורכבת יותר. תרגלתי עם הילדים כך שישירו בקול מספיק רם, היות והאולם היה גדול (אולם אשל היה מחובר כלבו) וצריך היה לגשר על המרחק. כל ילד עמד בבית הילדים במקום אחר וצריך היה להשתתף בתורו כך שהוא ישמע אותי ואני אותו. לעיתים היו הילדים מתחבאים במקומות מוזרים בכדי לגוון ולאתגר.

בסדרים גדולים במיוחד – שהגיעו לנוכחות של כ-1000 איש! ישב הקהל בצפיפות רבה. חשוב היה לדעת קודם הסדר היכן יושב כל חבר, כך שהעורך ידע להפעיל אחד מהצד האחד של האולם והשני מהצד השני – זה שואל וזה משיב. כך נוצרה אפשרות נוספת, ליצור גיוון ומגוון של קולות. ברקע היתה מקהלה של נשים בעיקר שליוותה את כל מהלך הסדר. גם 'וורטים' מקוריים זכו לעניין רב.

גם עניין הסעודה היה חשוב, כך שלא תתמשך יתר על המידה והיא גבתה תורנים ומתנדבים רבים. גם לאחר הארוחה נמשכה העבודה היות וצריך היה להוריד כלים להדיחם ידנית כך שאפשר יהיה להמשיך את הסדר בצורה מכובדת.

ולסיום- גניבת האפיקומן ע"י הילדים.. התקיימה תחרות עזה בין הכיתות מי ישכיל לגנוב את האפיקומן מעורך הסדר ואלו מתנות לדרוש בשם הילדים. היו כמה דרישות מוזרות – כמו זו של כיתה ג' שדרשה בתמורה לאפיקומן – לא פחות ולא יותר- סוס. בסוף הם קיבלו סוס- מעץ...

הסדר היה חוויה מגבשת ורוחנית שהשאירה חותם על כל המשתתפים ונחקקה היטב בזיכרון הקולקטיבי.

מתוך ראיון שערכה בעבר חייצ'ה יקותיאל

מנהרת הזמן

לקראת פסח, העביר זאב קינן מכתב שכתב אביו – נתן קאופמן ז"ל לאריה בן גוריון, ממייסדי קיבוץ בית השיטה, איש חינוך ותרבות, מקים ארכיון החגים הבין-קיבוצי, שהיה מראשי המעצבים של הסדר הקיבוצי.

אריה בן גוריון שלח גלויה תמימה שבה ביקש ללמוד על הסדר בקיבוץ הדתי "סעד" וקיבל מגילה שלמה ומפורטת. מעניינת במיוחד גישתו של נתן (בקטעים המפורטים יותר שנחתכו בעריכה) נגד הסדר הקיבוצי הגדול הזכור לטובה ובעד המעבר לסדרים מצומצמים ואינטימיים יותר של... לא יותר ממאה איש.

נתן גם מזכיר במכתבו את המו"מ הקשוח שניהלו גונבי האפיקומן של עורך הסדר, ובו דרשו הילדים עיזים למשק ילדים, טיול לסיני לכל חברת הילדים, תרומה לקרן לב"י, ועוד...

להלן קטעים נבחרים מהמכתב –

=====

קבוצת סעד

י"ט באב תשמ"א

לח' אריה בן- גוריון שלום,

לפני כארבעה חודשים קיבלתי את גלוייתך, אך לא עלה בידי להשיב לך כי אם היום. בנושא נכבד כזה, אשר ביקשת בו מידע, אי – אפשר לטפל כלאחר יד: ראוי הוא להתייחסות רצינית, כזאת הדורשת זמן ויישוב הדעת, ולא נסתייע מילתא עד עתה. שאלות רבות שאלת; אשתדל להשיב עליהן אך ייתכן, שלא הכל יובן. לא אתנגד לענות לך אח"כ לשאלות משנה שתעוררנה. אולם לפני מתן תשובות – קצת על הרקע, ותוך כדי תיאורו תמצא מענה לחלק מתמיהותיך:

אנחנו כידוע לך קבוצה דתית. לפיכך מתבקשות שתי מסקנות אחת חיובית (מה שעושים) והאחת שלילית (=מה אין עושים): כמסד לכל ה"סדר" ומהלכו משמשת ה"הגדה" המסורתית, כפי שהיא לפנינו- דהיינו לפני כל חבר/ה ולפני כל ילד-בלי לחסר בה או לדלג; הכל נאמר בה (בצורות שונות כדלהלן). מאידך איננו מפעילים כל פעולות, כלי נגינה, מיקרופונים/ רמקולים או/ו מכשירי-עזר אחרים; הכל בנוי על קול אנוש.

לכך אוסיף עוד שתי עובדות: (1) אנחנו מסובים כל שנה באולם אכילה ענק, המכיל כ-800 נפשות- חברות, חברים, בנים ואורחים. היה זה המקום היחיד, שעמד לרשות הציבור. בגלל כורח הנסיבות המשמחות (גידול היישוב-ילודה והצטרפות חברים נוספים) בנינו בשנים האחרונות שני אולמי אכילה נוספים- בכ"א מהם כ-220 אוכלים - אשר נחנכו בחג המצות השתא. (2) במשך שנים רבות נשמעו קולות, שקראו לקיום יותר מסדר ציבורי אחד מנימוקים אחרים: א. הסדר הציבורי האחד, שמספר המשתתפים בו הלך וגדל משנה לשנה - יהא מרשים ככל שיהיה – נושא מטבעו אופן המוני-כללי, חסר אינטימיות, ואין בו התייחסות לכל אחד ואחד, דורש תכנון וארגון מדוקדקים מראש ואינו מאפשר חריגים; קשה לקיים בו את מצות "והגדת לבנך ביום ההוא..." (הרי ע"ס כתוב זה קוראים אנחנו בהגדה בליל זה). ב. **שיתוף ספונטני של בנים** – והרי להם מיועדת ההגדה- הוא כמעט מן הנמנע, כי אימת הציבור הגדול עליהם. ג. **באנו מבתי הורים, בעלי מסורות**

שונות: היו שקראו ב"הגדה" ברצף כקריאה בסידור התפילה בביהכ"נ (בליווי מנגינות וכו', אך) בלי פירושים והסברים. לעומתם אלה, שהיו מורגלים להרבות בסיפור יציאת המצרים ולהאריך ב"סדר" עד השעות הקטנות של הלילה (כאן אפשר "המאריכים" ו"המקצרים"). הסדר המשותף הכתיב בעל-כרחו פשרה בין אלה לאלה. (3) **האקוסטיקה** באולם האכילה הגדול (שהיא טובה מאד לכל השנה) הנה לרועץ בליל ה"סדר" ומצריכה בחירת עורך, בעל קול חזק-ואפילו קולו אינו נשמע בקצה האחד, כאשר הוא פונה מאיזו סיבה שהיא בכיוון האחר. הכרח זה צימצם מאד את מספר המועמדים לעריכת ה"סדר": מעבר ליידע ולכישרון נדרשה מתנת אל נוספת - קול חזק.

בכל זאת הוחלט – כמעט מדי שנה בשנה מחדש, לקיים "סדר" ציבורי אחד בלבד. ייתכן שהחלטה זאת גררה אחריה שתי תופעות: רבו החברים, שנסעו לקראת ה"סדר" אל הוריהם; וגדל מספר ה"סדרים" הפרטיים בבתי החברים.

לפני שאתאר את ה"סדר" השנה – ואני מקוה, שיש לך עדיין סבלנות לקרוא; נראה לי שתיאור הרקע הנ"ל דרוש להבנת הנעשה השתא.

=====

כאן מפרט נתן וכותב על פני שני עמודים שלמים! את כל מהלך הסדר בפירוט רב. עובדה זו מדגישה את הפער התרבותי והדתי העצום שקיים בינו ובין מר בן גוריון. תחום זה מאלצת את נתן לקיים הלכה למעשה במכתבו את "והגדת לבנך" כלפיו. נתן משתדל להדגיש ב'אני מאמין' שלו את הערך הדתי-רוחני, מול המפגן החברתי - הצגתי.

ומסיים:

=====

הארכתי מאד – אני מקווה, שלא יותר מדי. בכ"ז אינני יכול שלא להוסיף ולסכם את ה"אני מאמין" שלי ביחס ל"סדר" בקבוצה: "ביצבץ", בוודאי גם מן הנ"ל, שאני רואה ב"סדר" גם בקבוצה (ואולי דוקא בקבוצה) הזדמנות של הקניית החוויה האינטימית, הכמעט משפחתית לבנינו.

ברור שלא תושג במסגרת של 300 משתתפים – 100 משתתפים בו הם המירב. רק כך תתאפשר השגת המטרה של "כי ישאלך בנך, של "והגדת לבנך", של "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו..." וכו' וכו'.

אולם ייתכנו בהחלט גם הרואים בליל ה"סדר" מקום לחיות הביחד, הציבור הגדול, הקיבוץ (אע"פ שלהם הזדמנויות רבות אחרות בשנה... או מעמדות אחרים, שהיו מקובלים בתנועה הקיבוצית) – להם ליל הסדר הוא חוויה הצגתית, מחזה, מיפגן. אם יימצאו רבים כאלה בקיבוץ, יאורגן להם סדר אחד גדול ומרשים, שישתתפו בו הרוצים בו ואורחיהם (דרך אגב – האורחים, הם דוקא המתרשמים מן ה"סדר" הגדול וסממניו, כי בשבילם הוא משהו שונה מן המקובל עליהם כל ימות השנה).

אם, על-אף האריכות, לא "סיפקתי" את כל המבוקש על ידך, אעמוד בע"ה לרשותך - אם בכתב ואם בע"פ, כשתרצה לבקר. אריה, גלויה כתבת – קיבלת מגילה.

בבקשת סליחה וברכה,

נתן

אל סופלי אל סמים ואל החט...

ראשית יש לשבח את מאמרי המרתקים של חנן גולן. ערכם רב, הן בשל סגנונו השנון והן בשל הערך ההיסטורי של אירועים מן העבר הרחוק והקרוב. מדי פעם חשבתי שיש צורך להעיר פה ושם הערה על סיפוריו, אבל כרגיל הדברים משתכחים. ואילו הפעם, מכיוון שחנן הציע שאגיב, נענית, אם כי באיחור מה. הערה שעדיין זכורה לי היא לגבי יכול הגזר, חנן סיפר על 17 טון לדונם.. ובכן שבע עשרה זה **טוב** (בגימטריה) אבל לא צריך להגזים.. מקסימום היבול שקיבלנו היה כמאמר השיר: 12 טון... וגם זאת רק בחלקה קטנה. כאן עלי לספר שלפני שהקמתי את 'פופלי', (כל שאתאר עתה זה למען הדיוק ההיסטורי) עבדתי במשך כמה שנים טובות ב'גן הירק', שבהמשך נקרא 'שלחין' ולבסוף כפי שהוא קרוי כיום 'גד"ש' (גדולי שדה). שם בין היתר התמחינו בגידול הגזר, שהפך להיות במשך השנים, בשל רווחיותו, לגידול מרכזי.

בזמנו נשאלתי על מקור השם 'פופלי'. ובכן גם השם קשור לחנן ג. כשעלה בדעתי השם פופלי, פניתי לחנן כמומחה ללשון, וטענתי, שיש לי שם שמתאים מאד אבל הוא לא ממש על טהרת העברית.. תשובתו היתה, מה חשוב לך יותר הנוסח העברי או השיווקי? כך נבחר השם "פופלי".

בהזדמנות זו, (למען ההיסטוריה) אציין שלושה חברים שעבדו בפופלי, והלכו לעולם שכולו טוב. ראשון היה עזרא שטיינמץ ז"ל, הוא היה העובד הראשון שנרתם לעבודת המיון במסירות רבה. ואילו מי שבא לעזרתי הן בניהול ובעיקר בשיווק, היה דוד ג'קסון ז"ל. כאן עלי להוסיף, שבזמנו סיפרתי שהיה בו משהו נכון ומדויק... לא התכוונתי ללוח הזמנים... אלא לאמירות נכונות שהיו לו, אם זה בשאלות של מו"מ ואם בשאלות של שיווק, דעתו היתה חשובה ומועילה. עובד נוסף שהיה לעזר רב בעיקר בשיווק, היה אלי מלאכי ז"ל. שקיבל על עצמו ארגון וביצוע של רבות מההובלות של תוצרתנו. במשך השנים מספר רב של חברים עבדו בפופלי, לעיתים לפרקי זמן קצרים או ארוכים. אבל היו רבים שנשארו בעול כחלק מן הצוות הקבוע.

שעת פוליטיקה

עוד בטרם שנגיע לסיפורי סמים, יש לנו סיפור על 'שעת פוליטיקה' בפופלי. וגם סיפור זה קשור (איך לא) למיודענו, חנן גולן... ובכן לא ממש, כי מדובר באבא ז"ל של חנן. וכך היה המעשה. בשנים הראשונות, כאשר עדיין לא היה מיכון מושלם לאריזה, נדרשה עבודת ידיים רבה. אז הגיעו לעבודה זו, בין היתר, זוג הורים ז"ל, של חברים. הראשון היה אבא של חנן והשני היה אבא של ריבה זוהר. ההורים היו מגיעים בדרך כלל בשעות הבוקר המאוחרות. ואנו דאגנו להכין עבורם עבודת מיון, או אריזה ליד שולחן. בוקר אחד שמנו לב שהשיחה הקולחת עברה לטונים גבוהים יותר. והתברר שבין השניים, שהיו ידידים טובים, התעורר ויכוח, כאשר הנושא היה מאד פוליטי. אם זה בשאלת ההנהגה, כלומר, מי ראוי להיות המנהיג, ואם זה בשאלת הדרך כיצד יש לפתור את בעיות המדינה. אט אט התברר שאבא של חנן נוטה לימין ואילו אבא של ריבה נוטה לשמאל... הדו-שיח המרתק בין שני ההורים החביבים הפך להיות מוסד. מאז כבר הוחל בהגשת תה וביסקוויטים. ולעיתים קרובות החלו חברים ואורחים שהזדמנו למקום, להצטרף לשיחה, שכבר לא הייתה רק דו-שיח... אלא הייתה זו 'שעת פוליטיקה'.

סמים

הגענו לנושא המרתק.. ובכן הסיפור הוא לא על סם אחד אלא על שניים. אחד על 'אופיום' והשני כפי שחנן סיפר, על 'קנאביס'. נתחיל בסיפור האופיום. כרגיל, היה לנו קשר עם סיטונאים שרכשו מאיתנו פופקורן, באחת השיחות עם

אחד מהם הוא אומר לי אתה יודע שיש כיום מחיר טוב לפרג? עשינו כמה בדיקות ובאישור מרכז המשק, החלטנו לגדל כמה דונמים לניסיון. הגידול עלה יפה, במיוחד שלב הפריחה, הפרחים כשלעצמן אכן יפים ביותר, ובזמן פריחתם זכינו לביקור מעניין, יום אחד הגיעו לחלקת הפרג שלושה שוטרים ביניהם קצין, אנשי השדה קראו לי כדי לענות לתחקיר, שאלתם העיקרית היתה מה אתם עושים עם היבול? ולאחר שהנחנו את דעתם הלכו לדרכם. ואז גילינו מה היה חששם של השוטרים. מסתבר שמההלוקטים ניתן ע"י חתך, להוציא נוזל שממנו מפקים את סם האופיום. תוצאות הגידול היו טובות, היבול היה סביר, המחיר טוב, אלא שהקטיף דרש הרבה עבודת ידיים. ולכן לא המשכנו בגידול. ונגלה למי שמעוניין לגדל פרג, שכיום אכן נדרש רישיון לגידול...

עתה, אנו מגיעים לסיפור הקנאביס. לקנאביס, יש מגוון שמות, הוא ידוע יותר בשמו בספרדית: 'מריחואנה'. ושמו באנגלית 'HEMP' ובעברית ידוע ביותר כסתם 'חשיש'. ובכן קנאביס לא גידלנו. בזמנו כאשר בפופלי היה ענף מזון ציפורים, ענף רווחי ביותר, היו לנו תערובות לתוכים, לתוכונים, ולקנרים. הקנרים, הן המיוחסות והנדירות שבין ציפורי המחמד. לצורך הכנת תערובת איכותית נהגנו לייבא מהולנד, תערובת יקרה שאותה שילבנו בתערובות שלנו. ואכן בתערובת הזו הייתה כמות זעירה של הקנביס, (שגם בהולנד קראו לה בשם האנגלי) והשם הזה נפוץ במהרה בציבור מגדלי הקנרים, והועיל מאד לשיווק. לעיתים, היו מי ששאלו, יש לכם אישור לכך? והתשובה הרגילה היתה, ראשית, זו כמות זעירה, ושנית, זה כלל לא נובט, כלומר שלא ניתן לגדל ממנו... ובכל זאת, איך יום אחד הגיעו אלינו השוטרים, (הפעם אחרים...) עד היום לא ידוע לנו. יש מי שאומר שכנראה אחד הלקוחות שלא היה מרוצה, מסר (מלשון 'מויסר') זאת למשטרה. אבל המפתיע מכל היה, שהשוטרים הסתפקו בתשובה הרגילה: "סך הכל, זו כמות זעירה, ובנוסף, זה גם לא נובט"... אותי מפתיע איך סיפור שכמעט שכחתי ממנו, חנן עדיין זוכר...

כאן חשבתי לסיים את רשימתי אבל אז נזכרתי בעוד הערה של חנן, בזמנו הוא כתב על הרב שמואל סלנט זצ"ל, (שהיה רבה הראשי של עדת האשכנזים בארץ) שהוא אב סבי. ובכן התיקון - הוא היה סב סבי. בנקודה זו של המאמר הגעתי למסקנה שעלי להוסיף לכותרת המאמר, לפחות את אותיות שמו של חנן, כי רוב הסיפורים היו קשורים איך שהוא לשמו. ומכיוון שראשי התיבות של שמו הן כשם החג הבא עלינו לטובה.

אז נאחל בזאת לכולם - חג שמח.

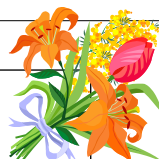
בנימין סלנט

למיכל אפלבוס מלף טוב להולדת הנינה

נכדה לאיציק ז"ל ולצביה תהדל"א אפלבוס, בת לעדי ולנר ארוס

שתזכי לשמחות ולנחת!

לאינס אריאל מלף טוב להולדת הנינה

בת לאורה ולמתן אריאל, נכדה לנעמה ולמאיר אריאל

שתזכי לשמחות ולנחת!

דברים ke je יחזקאל חנוכה הכיכר בצומת בארי

כבוד שר התחבורה, מר ישראל כץ, כבוד ראש המועצה היקר שלנו, מר תמיר עידאן, ראשי מועצות שכנים – שי חגיג', וידידי הוותיק אלון שוסטר, חברי המליאה, אורחים יקרים כל אחד לפי כבודו ומעלתו – צהרים טובים לכולם!

לפני שש שנים וחמישה ימים נולדה בצער רב כיכר זאת. בג' בניסן תשע"א (7.4.2011) פגע טיל נ"ט שנורה מעזה באוטובוס של המועצה האזורית שער הנגב, לא רחוק מכאן, קצת אחרי הכיכר הוותיקה בצומת סעד, לכיוון נחל עוז. הנער דניאל ויפליך זכרו לברכה, שהיה באוטובוס נפצע אנושות, ונפטר עשרה ימים לאחר האירוע.

באירוע זה הוכיחו לנו שכנינו ממערב שאכן יש להם יכולת לפגוע באוטובוסים שלנו, והם לא חוששים מכך, גם כשמדובר באוטובוס צהוב...

אירוע זה, שהתרחש יום לפני היציאה לחופשת הפסח של אותה שנה, זרז אותי לעשות את כל המאמץ, שהכניסה לבית הספר החדש שלנו, שהיה כבר בשלבי בנייה מאוד מתקדמים, תשתנה, עם כל מה שכרוך בכך, ותתבצע מהצומת הזה.

עוד בחול המועד של אותו חג הפסח, נפגשנו כאן עם עוזר שר הביטחון לענייני התיישבות באותה תקופה – עמיקם סבירסקי ועם מח"ט הצפונית, והוסכם שנכון וראוי שהכניסה לבית הספר תהיה מכאן.

לאחר כשנה, כשראש המועצה שלנו נכנס לתפקידו ונכנס לעניינים, הוא נרתם במרץ רב לקדם את הפרויקט. בזכותו נרתם לנושא גם שר התחבורה, וב"ה אנחנו כאן.

אני רוצה להודות קודם כל לקב"ה, ואח"כ לשניכם – שר התחבורה וראש המועצה, ולכל האנשים הנוספים שסייעו כדי שהכיכר תקום ותפעל, מעומק עומק ליבי. השקט הנפשי של מנהל בית ספר, שמאות תלמידיו נכנסים ויוצאים מכאן יום יום, ולא מהווים מטרה נוחה לאויבינו בראש הגבעה, הוא דבר שלא יסולא בפז.

מעבר לתרומה הגדולה לתלמידי בית הספר ולצוות המורים, זכתה גם קהילת סעד ברווח גדול מהעניין גם בימי שגרה וודאי שלימי מתיחות, וח"ו יותר מזה...

נקווה שבקרוב יציבו מיגוניות בתחנות שמצידי הכיכר, וכך גם לנוסעי התחבורה הציבורית יהיה יותר ביטחון.

תודה לכל השותפים בעשייה, ובהזדמנות זו תודה לכל עובדי המועצה, שדואגים לישובים בכלל, ולבתי הספר בפרט, על העבודה היום-יומית למען כולנו.

יישר כוח לכולכם וחג פסח שמח וכשר!

ליונה רוזנטל מלף טוב לנישואי הנכד
עליא בתם של אפרת וניצן אבירן עם"ל שהם
מתגיי לאושר ולנחת!

לאורי רוזנמן ולכל המשפחה
מלף טוב להולדת הנכד – אורן, בן ליליף ולאלף צד שריון
מתגיי לאושר ולנחת!

דברי ברכה עקב צביקי פורת לחנוכה הכיכר ולחג החירות

באחד הבקרים, זה לא מכבר, נסענו למסיבת הסידור של נכדנו בבית הספר דע"ת שבסעד.

והנה, עוד בטרם הספקנו לומר תפילת הדרך בכוונה יתירה (שהרי בכביש 232 עסקינן), כבר מצאנו את עצמנו חגים בנחת בכיכר ומשם היישר אל שכנתנו לקיים מאמר החכם "טוב שכן קרוב".
ושאלנו את עצמנו, איך לא חשבנו על זה קודם?
אז זהו שלא! חשבנו ודברנו שנים על הצורך לטפל בצומת הזה, הן מבחינה ביטחונית, הן מבחינה בטיחותית וגם בחיבור הנכון בין שני הקיבוצים - סעד ועלומים, השותפים לדרך תרתי משמע.
אלא מאי? לא הוכשר הדור.

ואז הגיע עידן חדש, עידאן ב - א' רבתי וצרף הוא ומועצתו עימו, מחשבה טובה למעשה.
ואתא תמיר וחבר לשר ישראל כץ, שבצוק העיתים בעקבות צוק איתן, קץ בדיבורים ועבר לנתיב הנכון. ואתא השר/ וחבר לאוצר/ ופתאום קם וצמח לו כיכר/ כיכר חביב יש לומר.
חביב על שום מה? על שום שלוש תכונותיו.
האות ח' - על שום החיסכון במרחק ובזמן.
האותיות ב', י' - על שום הביטחון כנגד ירי בכינון ישיר במארב ממערב.
האות ב' - על הבטיחות שכולנו מסובין בו בשובה ונחת, "ואין פרץ... ואין צווחה ברחובותינו".

אז למי תודה למי ברכה? ראשית לא-ל ואחריו לכל מי שהיה לאל ידו לסייע במיזם החשוב הזה:
לשר ישראל כץ, שהיה נכון, ברגע הנכון לעזור "לאין נכון לו", ועמס על משרדו את ביצוע המיזם.
לראש המועצה תמיר וצוותו, שמתוך אחווה ורעות/ דחפו ללא לאות, וגם כשהיה קשה בסיבוב, הבינו בחוש/ שבעולם הזה אין כלל יאוש.
ואחרונים התושבים, שהפגינו נחישות בצומת הדרכים הזה, וזכו שהצומת יהפוך לכיכר/ וזה כמובן העיקר.
אכן לא שלמה המלאכה ועדיין יש להשלים חובות/ אבל כמאמר בעל ספר החינוך בהלכות פסח "אחרי הפעולות נמשכים הלבבות".

נברך אם כן, את כל הנוכחים על מה שקם והיה/ ונאמר לפנינו שירה חדשה הללויה.

חג שמח

למשה בן-צבי מלך טוב כפול להולדת הניני'ם:
יהונתן מאיר - בן לעמר ולעדי בן-צבי, נכד לשלמה ולשרה ז"ל בן-צבי
זיו הראל - בן לאסתר ול'איר, נכד לנצמה ול'צחק טל
שתזכה לשמחה ולנחת!

לרותי ולדני לזר ולכל המשפחה מלך טוב להולדת הנכדה
בת למיכל ולנדב אשל-לזר
שתזכו לאושר ולנחת!

מנהל הקהילה

בהתקדש חג

כדרכם של יהודים טובים, עסקנו רבות בחודש האחרון בהכנות לחג. רבים וטובים עמלו לקראתו בפרטי ובכללי ולא אפרטם בשמותיהם. תודה לכל עובדי חדר אוכל, הכלבו, המחלבה והקייטרינג, לכל עובדי הנקיון והעוסקים באשפה ובתברואה, לעובדי הנוי המפנים את הפחים ומפריחים את המרחב הציבורי שלנו ולכל מי שנתן יד כדי שנגיע לחג נקיים ומסודרים יותר. אציין בשמו רק את הרב ארי, שזו לו התקופה הבערת בשנה ובין הכשרות ופסיקת הלכות, עושה מאמץ להביא אותנו מוכנים לחג לא רק מבחינה פיזית אלא גם ואולי בעיקר, מבחינה רוחנית. יישר כח והמשך לעשות חיל.

שנזכה בע"ה לחג של התרוממות רוח, חירות והתחדשות פרטית וקהילתית, מתוך בריאות ושמחה אהבה ואחווה.

בית הרב

בישיבתה האחרונה לפני כחודש החליטה הנהלת הקהילה כי בשנת ה' - 70 ראוי לקהילתנו שיהיה "בית רב" ראוי ומכובד, המכבד אותנו כקהילה ואת רבנינו המכהנים. לשם כך הוחלט לייעד בית לרב היישוב כבית של הקהילה. הפרוגרמה היתה שהבית צריך להיות מספיק גדול שיוכל להכיל משפחה צעירה אך גם משפחה ברוכת ילדים (זוג + 8). הבית לא חייב להכיל פונקציה של לשכת רב, שכן ניתן לכך פתרון יצירתי בקיומה של לשכת רב בסמוך לבית הכנסת. בית זה יעמוד לרשות הרב המכהן ומשפחתו. גם אם מתחלף רב והרב היוצא נשאר בקהילה כחבר, עליו לפנות את בית הרב ולרכוש בית ככל חבר. מעבר להחלטה העקרונית, נבחנו לאורך זמן מספר אפשרויות, ובסופו של דבר הוחלט על איחוד בית משפחת קאופמן ז"ל עם בית יערי הצעירים יבדל"א. בע"ה מיד לאחר חג הפסח תתחלנה העבודות בשטח ותקוותי שתוך מספר חודשים תוכל משפחת סט לחגוג בשנית, את "חג החירות" שלה. המזכירות בישיבתה השבוע, נתנה את ברכתה למהלך, כולל את האישור התקציבי.

ועוד משולחנה של הנהלת הקהילה

שני נושאים נוספים נדונו ואושרו בישיבתנו לפני כחודש :

- א. מינוי צוות איתור לרכז/ת צוות פרט – הילה מנהלת מש"א, יונת, דליה רועי, שרה רוזמן ונחום.
 - ב. בהמשך לאסיפת תקציב 2017 בה התחייבנו לבחון את נושא "שווי רכב" מונה צוות לבדיקת הנושא והגשת המלצה להחלטה להנהלת הקהילה. בסופו של תהליך הנושא יובא להכרעת האסיפה. הרכב הצוות: יחזקאל לנדאו, אילת ברנע, גדי סמואל, יואב פרנקל ואשר רוטנברג.
- ברכת הצלחה לצוותים בעבודתם.

הרחבת בית הכנסת

נערך דיון ראשוני עם קבוצת מיקוד מגוונת (נשים וגברים בגילאים השונים), בנושא בירור הצורך בהרחבת בית הכנסת. עלו תובנות חשובות. בכוונתנו להמשיך ולהוביל את הדיון עם כלל הציבור. תודה לדרורית וייס וגדי סמואל שמסייעים לי לדחוף את העגלה בנושא חשוב זה.

ועוד בנושא בית הכנסת וקהילה מתבגרת

מטבע הדברים, גם בכניסה לבית הכנסת מתרכזות קלנועיות של חברינו הוותיקים. אנחנו מודעים לצורך בתכנון חניה מסודרת ומן הסתם הדבר ייכלל בתכנון הכולל של הרחבת בית הכנסת והתאמתו לצרכים כיום. עד אז, אני פונה לכולנו לגלות תשומת לב, ובמיוחד להורים שילדיהם מגיעים ברכבים קטנים (בימבות, קורקינטים וכד')

להנחות אותם לחניה מסודרת בצד ולא בפתחי הכניסה. זה מהווה מכשול לכל אדם ולמתקשים בהליכתם עוד יותר. תודה על ההתחשבות ותשומת הלב.

נאמני מסתור – קריאה שניה

האם פסה רוח התנדבות בקהילתנו?

אני חוזר ופונה לגיוס מתנדבים חדשים לשנה של "נאמני מסתור". מניסיון, מדובר ב- 10 עד 15 דקות בשבוע. מי שמוכן להתנדב, יפנה למירב במשרד הקהילה או ישלח מייל אלי. אני רוצה להאמין, שנוכל בעזרת התגייסות הציבור להמשיך בנוהג זה ואחת לשנה להחליף את המתנדבים.

מנהלת חדשה לבריכה

אבישג אדור ביקשה לסיים את תפקידה כמנהלת הבריכה וזו הזדמנות טובה להגיד לה תודה רבה על פועלה בשנים האחרונות לרווחת כל חובבי המים הצוננים בימי הקיץ החמים. אבישג הפעילה במרץ ואחריות את הבריכה כולל שינויים שנדרשו מבית ומחוץ. פרסמנו מכרז לניהול הבריכה ובשעה טובה, הדר סוברי קיבלה על עצמה את התפקיד. נאחל הצלחה רבה להדר שיחד עם עדיאל (מפעיל הבריכה) יצליחו להפעיל את עונת הרחצה הקרובה בטוב וביעילות. אגב, במפגש עם מנהלי קהילה באזורנו הסתבר שעונת הרחצה במרבית היישובים, קצרה הרבה יותר וחופפת למעשה לימי החופש הגדול של משרד החינוך. הסיבות לכך הן תקציביות וגם אנחנו, יחד עם הדר, נצטרך לבחון את המשמעויות של עונת רחצה ארוכה כפי שנהגנו עד היום.

חיובי מים חמים לחברים

כידוע, מכיוון שהמים החמים לא נמנים במוני המים, חברי הקיבוץ משלמים על המים החמים לפי מפתח של קוב לנפש, על פי בדיקה אחת לשנה. בשנתיים האחרונות לא שונה המפתח והוא עמד על 2.1 קוב לנפש לחודש. לאור נתוני 2016 הצריכה עלתה והחל מאפריל 2017 המפתח יהיה 2.5 קוב לנפש.

הודעה ממשרד מנהל הקהילה

כפי שנהגנו בשנים האחרונות, אנו עושים מאמץ להגביר את המועד על חולו ולמעשה מערב חג המשרד יהיה סגור. נשוב לפעילות סדירה בע"ה באיסרו חג.

חג שמח עם הרבה חירות ושמחה לנו ולכל בית ישראל!

שבת שלום -

נחל

התניידות ביום הצליה לקרקע

מי שמתקשה לעלות לאוטובוס, יפנה אלינו בהקדם, לא יאוחר מ:

יום ראשון הקרוב י"ג בניסן ה'תשע"ה

3 כרי וחנול

לפני ולאחרי אחיטוב מלי טוב להולדת הנכדה

בת לאלונה ולצידו אחיטוב

שתזכו לאמה ולנחת!

